

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

VI. De confeßione Petri, & autoritate ei data à Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

pehit in celo
estibus veni
Quintò, Chri
Deo nobis cu
dationis Chri
tò, dixit Do
ur sacramen
ita instruat
a peracta ho
eretur à pec
& surdas
omino factu
us est: Post
miraculum
pus nostru
cultum, ma
omo, v
dio

**DE CONFES-
SIONE PETRI ET
AVTHORITATE EI
DATA A CHRI-
S T O.**

**MEDITATIO VI.
EVANGELIVM.**

IN illo tempore venit **I E S V S**
in partes Cæsareæ Philippi, & in-
terrogabat discipulos suos di-
cens. Quem dicunt homines esse fi-
lium hominis? At illi dixerunt. Alij
Ioannem baptistam, alij autem He-
liam, alij verò Hieremiam, aut v-
num ex Prophetis. Dicit illis **I E S V S.**
Vos autem quem me esse dicitis?
Respondens Simon Petrus dixit ei.
Tu es **C H R I S T V S** filius Dei vi-
ui. Respondens autem **I E S V S**, dixit
ei. Beatus es Simon Bar Iona, quia
caro & sanguis non releuavit tibi,
sed

*Math. 16.
Marc. 8.*

G sed

sed pater meus qui in cælis est. Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & per hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalent aduersus eam. Et tibi dabo claves regni cælorum. Et quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis.

FIGURAE.

Gen. 49. 1. **I**ACOB benedicens suos filios suos amatum peruenit, post datam piosam benedictionem, & mentionem persecutionis fratrum factam, subterit. Inde egressus est pastor lapis hel.

Leu. 13. 2. Deus in veteri lege potestatem dedit sacerdoti iudicandi leprosos, cludendo & condemnando eos qui lepra perseuerabant: liberando vero mundando illos qui signa sanitatis monstrabant.

3. Reg. 17. 3. Deus dedit potestatem Eliae propheta orationibus suis claudendi

aperi
dimi
Ecc
pid
fundam
CO
I BA
ni re
xilio a
uote v
Iudæa
tiã hor
vt quæ
rahel. I
tre con
quitur,
vt erat
intentu
los in fi
quæstio
reut hor
rat quid
DEVS,
na cordi
quæ hor
tamen, a

aperiendi calum, vt dimitteret vel non dimitteret pluuiã, prout illi videbatur.

PROPHETIAE.

ECCĒ ego mittam in fundamentis Sion lapidem probatum, angularem pretiosum in fundamento fundatum. *Esa. 28. 1. Pet. 2. Act. 3.*

CONSIDERATIONES.

IBAT clementissimus generis humani redemptor, pro conuersione & auxilio animarum, in defesso studio & seruuore vitro citroq; discurrens per totam Iudæã ditionem, & omnes ad poenitentia hortabatur: ad id enim erat missus, vt quæreret oues aberrantes domus Israel. Dum ergo officium à cælesti Patre commissum omni diligentia exequitur, venit in partes Cæsareã, ibique vt erat ad omnes homines iuuandos intentus, voluit imprimis suos discipulos in fidei merito promouere, & ideo quaestionem illam proposuit. Quæ dice-rent homines esse filium hominis? No-rat quidem benedictus IESVS, vtpote DEVS, cuius solius est penetrare arca-na cordium, quemq; nulla laeret cogitatio, *Iob. 42.* qua hominum de se esset opinio; sed tamen, atq; si nõ nosset, more hominũ

interrogare voluit. Cur verò, æterna
 sapientia Patris id facis? an fortè tene
 desiderio laudum tuarum audienda
 rum: non certè; nam vt omittā fugisse
 te semper istas laudes, verbisque & fa
 ctis vt humilem Magistrum omnes ho
 militatem docuisse; exigux laudi tibi
 erat, vt, qui eras splendor gloriæ, & figu
 ra paternæ substantiæ, habereris vt
 pro Ioanne Baptista, vel Helia, vel He
 remia. Id ergo mouerit te ad quæstio
 nem hanc faciendam, vt nempe disci
 puli tui discipuli ex vera & fidei confi
 sione suã referrent meritum & præmi
 um: in salute enim hominum concen
 anda requiris etiam ipsorum homi
 num cooperationem; exigis vt tuae
 gratiæ etiam nostrum adiungatur
 tur liberum arbitrium, *ne in vacuum ea*
recipiamus, vt loquitur Apostolus. De
 de mouerit pariter te Domine mihi
 flammatum pectoris tui desiderium
 depellendas viuificæ lucis tuæ splen
 dore tenebras ignorantiæ, quæ ad
 mentes Apostolorum obscurabantur
 tempore passionis tuæ, quo tu ver
 iustitiæ sol obscurandus eras, vnã
 illis Iudæorum manerent obscurati
 Itaque voluisti eas exiguo hoc lumine
 collustrare, vt te cognoscerent esse

Hebr. 1.

1. Cor. 6.

rum
 tius
 re, qu
 pro
 stion
 maxi
 milit
 sum
 Phar
 & plo
 scipu
 teneb
 via s
 potiu
 mag
 nis ce
 ptum
 in. A
 res in
 de, qu
 quen
 in ter
 bus v
 mino
 qua
 cat
 VER
 alios
 tes, &
 rum

rum Dei filium, & Redemptorem totius mundi: nam fingendo te non scire, quid alij de te sentiant, illis declaras, pro quo verè sis habendus. In qua quaestione, vide, quomodo ex vna parte maximè eluceat eiusdem Domini humilitas, quia non quaerit, de opinione summorum Sacerdotum, Scribarum, & Phariseorum, sed vulgarium tantum & plebeiiorum, suorumq; pauperum discipulorum, quia hi maiori desiderio tenebantur cognoscendæ veritatis & viæ salutis, quàm illi. Vnde & IESVS potius gaudebat ab humilibus, quàm à magnæ auctoritatis & nominis personis cognosci & recipi, sicut de eo scriptum est. *Et cum simplicibus sermocinatio eius.* Ac sicut dixit S. Iacobus. *Elegit pauperes in hoc mundo, diuites in fide.* Adhæc vide, quanta molestia Dominus de se loquens non se nominet in propria, sed in tertia persona: cumque alijs nominibus uti posset, tamen utitur tantum nomine filij hominis, quod lingua Hebræa, qua CHRISTVS utebatur, significat hominem plebæum & vulgarem. VERVM bone IESV, cur negligis tot alios titulos meritò tibi congruentes, & solum assumis filij hominis? Verum est, Domine, hominem te esse

Prou. 3. Iacob. 1.

opera spiritus Sancti conceptum ex
 rissimo Virginis utero: sed verissimum
 quoque est te esse DEVM, altissimu
 lium, de quo audita est vox de caelo
 tuo baptismo. *Hic est filius meus dilectus*
in quo mihi complacui. Et cui ab omni
 ternitate dixit idem æternus Pater,
lius meus es tu, ego hodie genui te. Quis
 ergo non potius quæris, *quem dicunt*
se filium Dei? sed quæris. *quem dicunt*
filium hominis? Non certè conuenit De
 mine mi sponsum cognomine spon
 sæ appellari, at potius sponsam cogno
 mine sponsi. Sed heu idem ipse amor
 qui impulit te, cum esses DEVS, homi
 nem fieri; effecit nunc, vt cum me
 posses vocari filius Dei, malueris
 nomen filij hominis nomen vsurpare.
 tanto enim amore profecutus es he
 manam naturam sponsam tuam,
 volueris eam exaltare, & honorato
 gnomine tuo nobilitare, atque id
 voluisti omnes fideles appellari filio
 Dei, quando modum orandi tradidisti
 illis verbis. *Pater noster qui es celis.* Tu
 autem humilians teipsum, voluisti
 semper appellari nomine ipsius spon
 sæ, & ideo nunc dicis. *quem dicunt homi*
nes esse filium hominis? Cum ergo o
 ma mea, videas IESVM tuum tanto
 perè g
 homin
 tibi co
 filia
 dere o
 à mun
 tere h
 Deo t
 2. R
 stoli a
 varias
 quod
 Bapti
 vel vr
 magn
 cū pa
 gular
 diuin
 pane
 nus m
 estim
 rem d
 nem,
 illis P
 runt
 ad no
 sed ab
 erraru
 inter
 dacijs

Matth. 3.

Psal. 2.

Matth. 6.

perè gaudere & oblectari nomine filij hominis, æquissimum est, vt tu quoque tibi complaccas, & delecteris nomine filix Dei, malisq; contemnere & perdere omnia alia nomina & titulos, qui à mundo tibi dari possent, quàm amittere hunc vnum tam honorificum & à Deo tibi communicatum.

2. RESPONDERVNT ergo Apostoli ad quæstionem CHRISTI, & varias opiniones populi retulerunt, vt quod alij eum existimarèt esse Ioannē Baptistam, alij Heliam, Ieremiam alij, vel vnum ex Prophetis. Vbi considera magnam illius gētis cæcitatem, quod, cū paulò ante oculis suis vidissent singulare illud miraculum in testimoniū diuinitatis patratū, de saturatis exiguo pane tot hominum millibus nihilominus more hominum humano more res æstimantium, non potuerint sublimiorem de CHRISTO formare opinionem, quàm cum esse vnum ex veteribus illis Prophetis, qui puri homines fuerunt. Et sicut per intellectus cæcitatem, ad notitiam veritatis non peruenerūt, sed ab ipsa veritate seipfos fallentes aberrarunt, sic quoq; sententijs iudicijsq; inter se discordes fuerunt. hæc. n. mendacij proprietates est, semper esse variam

Matth. 14.

Joan. 15.

& à se dissentiens, sicut contra propriam
 veritatis est, ut vna tantum sit, & sibi
 semper consentiens. O benedicite IESU
 SV; quam parum cognitus es. iam
 multis annis laboraueras in illo po-
 pulo predicando, conuersando, & mi-
 racula multa faciendo, & tamen non
 dum cognoscunt, quisnam sis. Certe
 si non fecisses signa & opera, qualem
 nullus alius vnquam inter ipsos fecisset
 non magnum esset, si te non cognos-
 scerent: verum cum tanta feceris, qui-
 satis sint ad manifestandam tuam di-
 uinitatem, non modo in Iudæa, sed in
 toto terrarum orbe, negari non po-
 test, valde magnam eorum fuisse in-
 gratitudinem, eoque maiorem, quoniam
 to plures inter eos ipsos qui te non ag-
 nouerunt; fuerunt, quos singularibus
 beneficijs affeceris. Nos autem ex ista
 eorum cæcitate & tenebris, habemus
 occasionem magni luminis, capiendi,
 ad agnoscendos nos ipsos, ingentem-
 que obligationem, qua Dominus per
 specialia beneficia nos sibi deuincit:
 nam & nos eramus homines, nec mi-
 nus quam ipsi peccato originis excor-
 datis: itaque oculi mentis nostræ minus
 idonei erant ad perspiciendas res su-
 pernaturales & diuinas, quam oculi no-
 stræ

stua
 lume
 re, qu
 capin
 nos:
 dei a
 tam b
 cere: I
 lation
 uenim
 merce
 clesie
 confu
 bis co
 rimur
 hac in
 tantur
 tantur
 ant, &
 quod e
 fidem
 hoc Ec
 esse ill
 nus est
 Vna est
 3. C
 prouid
 in om
 postula
 nunc a

tuæ corporales ad contemplandum
 lumen solis. Vnde possumus intelligen-
 re, quantum nunc de diuinis mysterijs
 capimus & comprehendimus, non iam
 nos illud lumine nostro sed lumine fi-
 dei à Deo per suam gratiam & infini-
 tam bonitatem communicato perspi-
 cere: In quo habemus magnam conso-
 lationis materiam, quando quidem in-
 uenimus nos esse (quæ est ipsius gratiæ
 merces) intra sanctæ & Catholicæ Ec-
 clesiæ gremium, tantoq; in hoc lumine
 confirmari magis, quod Dominus no-
 bis communicat, quanto clariùs expe-
 rimur opinionem fidelium omnium
 hac in re esse consentientem, imò vnā
 tantum, cum hæretici & schismatici
 tantum opinionibus inter se disside-
 ant, & contra se mutuo digladiantur:
 quod efficacissimum argumentum est,
 fidem nostram veram esse, templumq;
 hoc Ecclesiæ sanctæ, in quo versamur,
 esse illud de quo scriptum est. *Verè Domi-
 nus est in loco isto*, nam vt dixit ipse Deus, *Gen. 28.*
Vna est formosa mea, vna est columba mea. *Cant. 6.*
 3. CONSIDERA suauem diuinæ
 prouidentiae dispositionem, quæ sicut
 in omnium operum suorum executione
 postulat nostram cooperationem, sic
 nunc ad dandam occasionem Petro
 G 5 me-

merendi, comparandiq; se cōfessionē
 & fidei beneficio ad gradū, ad quem e-
 rat prædestinatus, post cognitam alio-
 rum de se opinionē interrogat discipu-
 los suos dicēs. *Vos autē quem me esse dicunt*
 quasi diceret, Alios homines huius sa-
 culi, nihil nisi humanum de me cogi-
 tare, mirum non est: *animalis enim homo*
non percipit ea quæ Dei sunt, sed tantū ma-
culis exterioribus capitur, nec ad inue-
stigandā interiora progreditur. Ceterū
vos, qui estis quasi Dij, quoniam non
estis de hoc mundo, sed ego elegi vos de
mundo, aliorumq; hominum consor-
tio, vos quibus datum est nosse myste-
ria regni Dei, quibusq; tanquam ami-
cis mea arcana patefeci, omniaq; alia
quæ audiui à Patre meo: Vos deniq; qui
non velut turbæ in itinere per transen-
nam meam doctrinam hausistis & mi-
racula vidistis, sed sapius à me in rebus
ad maiorem perfectionem pertinenti-
bus instituti estis, multoq; plura & ma-
iora miracula, quam turbæ, conspex-
istis, quam opinionem habetis de me,
quod testimonium mihi datis? neque
enim mihi satis est, vos sectari aliorum
hominum opinionem, sed maiora quæ
dam à vobis expecto. Considera primo
hic in modo loquendū Domini, cum
dicit

1. Cor. 2.

Ioan. 15.

Matth. 13.

dicit, *Vos autem*, magnam eius de disci-
 pulis confidentiam, quæ eum nullo mo-
 do fefellit; tam singularis enim & illu-
 stris ex parte discipulorum secuta est
 confessio, vt Christi expectationi pror-
 fus satisfecerint. Deinde cogita, si idem
 Dominus eadem fiducia quæstionem
 talem hodie proponeret multis Chri-
 stianis, qui profitentur se eius sectato-
 res & discipulos, quam parū quidā Chri-
 sti voto sint facturi satis. Heu DEVS
 meus, si, vt tunc, post auditas varias po-
 puli de te opiniones, hanc quæstionem
 proposuisti, ita nunc quoque de cæ-
 lo, post inspectos tam varios errores
 de diuinitate tua, quos habent, non
 dico gentiles aut Mahumetani, sed
 hæretici vel schismatici, qui tamen
 nomen doctrinamque tuam profiten-
 tur; imò, quod maiori admiratione
 dignum est, si conuerteres te quoque
 ad partes Petri, hoc est, qui in Ecclesiæ
 sanctæ sinu sub obedientia Vicarij tui
 in terris viuunt, & ab ijs peteres, *Vos autem*
quem me esse dicitis? hoc est, vos qui con-
 ficij estis non tantum miraculorum, vt
 Apostoli, sed innumerabilium alio-
 rum multo maiorum quæ fideles mei
 in confirmationem diuinitatis meæ e-
 diderunt: vos qui non solum in sacris

Euangelij habetis doctrinam à me & apostolis traditam, sed etiam explanationes tot Sanctorum Doctorum & Conciliorum: vos denique quos tot privilegij donavi, quibus tot arcana, aliis ignota, patefeci, ut merito de vobis illud Prophetæ dici possit, *Non fecit taliter omni nationi, & iudicia sua non manifestavit eis.* Si, inquam, nunc quæstionem illam poneres, quot inuenires, qui ob respectus humanos non auderent te confiteri? imò qui sacrilegis suis maledictis te incesserent & negarent? Et licet alii qui ore fortassis te confiterentur, factis tamen negarent, diuinis præceptis minime obsequentes. O quam arctus, quam exiguus in mundo est fidelium numerus, & inter hos ipsos quam pauci sunt sinceri fideles, qui suum Deum agnoscant, & non potius pro Deo habeant & colant aurum, argentum, honorem, Dominos, filios, vel corpus proprium, *quorum Deus venter est.* Verè magnum non fuit benedictum IESVM tunc à cæca illa gente non fuisse agnitum, quando instat sancti Patriarchæ Iacob adhuc induta erat vestibus Esau ad obtinendam benedictionem patris sui Isaac. At quod nunc, quando gloriosus in cælo sedet ad dexteram æterni sui Patris, immor-

Psal. 147.

Tit. 1.

Phil. 3.

Gen. 27.

mor
dica
qui
quo
testi
ui fia
hon
& in
est.
4. I
los f
Sed
libus
diust
retib
bunt
lias, p
& sin
mini
discip
radio
nebra
de Pe
um, it
omni
STVS
idiota
elem
CHRI
tia resp

mortalitate vestitus, totoque orbe predicatus, & promulgatus à tam multis, qui verbis non solum, sed sanguinis quoque & vitæ suæ profusione illustre testimonium illi reddiderunt, tam parui fiat, & à tam paucis cognoscatur, & honoretur, id verò maxime cæcitatibus & ingratitude nostræ argumentum est.

4. DIXIT ergo IESVS ad Apostolos suos, *Vos autem quem me esse dicitis?* Sed o Domine mi, cur id postulas à viribus istis piscatoribus, qui heri & nudius tertius auocati sunt à sua nauis & retibus? Vel enim nihil tibi respondebunt, vel responsum dabunt, quo, vt alias, proderent potius suam ignorantiam & simplicitatem. Vide magnam Domini bonitatem; nam dum interrogat discipulos, simul quasi diuini luminis radio discutiens è mentibus eorum tenebras, communicat responsum. Vnde Petrus, vti debebat esse caput omnium, ita plus alijs interius illustratus in omniū persona respondit, *Tu es CHRISTVS filius Dei viui.* Vide peccatorem idiotam, qui forte nec prima alphabeti elementa didicerat, interrogatum à CHRISTO, quanta fiducia & sapientia respondet. *Tu es CHRISTVS filius Dei*

Dei viui. Confessio verè diuina & admirabilis; in qua responsione ex parte Petri, considera eximiã fidem quam demonstrauit: nam cum hucusq; non vidisset alia miracula à CHRISTO facta, quin eque magna, vel etiam maiora facta sint ab HELIA, & alijs veteribus Prophetis, nihilominus non fatetur turbis illum fuisse vnum ex illis Prophetis, sed perspicuè testatur illum esse magnum illum Prophetã, supra omnes Prophetas, CHRISTVM à Deo promissum in lege, tantopere ab omnibus gentibus desideratum & expectatum. Vbi ex alia parte perspicimus luminis magnitudinem, ad cognoscenda tantum sublimia mysteria illi à domino communicata: cum enim inter omnia ceterius Theologiæ mysteria, duo sint reliquis excellentiora & inexplicabilia, nimirum illud de Incarnatione filii Dei, & illud, de æterna eius generatione, vtrumq; admirabiliter breuissimis grauissimisque verbis confessus est Petrus: nam dicendo eum esse CHRISTVM confessus est Saluatoris humanitatem, simulque respondit ad primam Domini interrogationem, *Quem dicunt homines esse filium hominis?* nõ fuisse se eum aliquem de Prophetis, vt turbae

Deut. 18.

dix
 ore
 qua
 fessi
 spo
 qua
 quen
 veru
 sanct
 circu
 land
 res f
 tem
 dris
 pop
 tus f
 non
 peru
 grau
 Petru
 rus,
 peru
 intel
 mun
 strin
 rans i
 soph
 percip
 tius at
 quam

dixerant, sed CHRISTVM & Messiam
 ore Prophetarum promissum. Deinde
 quando dixit, cū esse filium Dei viui, con-
 fessus est eius diuinitatem. & simul re-
 spondit ad secundā interrogationem,
 quam idem dominus fecerat. Vos autem
 quem me esse dicitis? Vbi considera quam
 verum sit dictum Sapientis. *Anima viui Eccl. 37.*
sancti enunciat aliquando vera, quam septem
circumspectores sedentes in excelsis ad specu-
landum. O quot sacerdotes & Docto-
 res scientia & prudentia clari erant in
 templo sedentes in sublimibus cathe-
 dris, quos si Dominus, post auditam
 populi de se opinionem, percunctatus
 fuisset, Vos autem quem me esse dicitis?
 non solum non ad notitiam veritatis
 peruenissent, verum etiam circa eam
 grauiter halucinati fuissent. Contra
 Petrus omnis humanae scientiae igna-
 rus, sapientia autem diuina imbutus
 peruenit ad tam sublimem CHRISTI
 intelligentiam. Quid hic dicent huius
 mundi sapientes, qui ingenia sua & do-
 ctrinam venditant. Ecce piscator igno-
 rans intellexit ea quae vniuersa Philo-
 sophorum schola nunquam perfecte, neque
 percipere, neque explicare potuit. Iam Pe-
 trus attractus erat a Patre ad filium; post-
 quam autem ei se adiunxit, cum quoque
 filium

- filium Dei confessus est; sic ut Dominus tunc merito potuerit se ad Patrem conuertere, & dicere. *Confiteor tibi Pater Domini celi & terræ, quia abscondisti haec à sapientibus & prudentibus, & reuelasti ea paruulis*. Abeant ergo qui tantopere gloriantur & insolecunt nomine sapientiae, quandoquidem Dominus illis contemptis, elegit simplices & rudes piscatores. Verum ut accuratius cognoscatur, quàm singularis fuerit haec Petri confessio, perpende singula eius verba. Primo enim dicit. *Tu es CHRIS- TUS*, id est, vnctus, non iam oleo sacro, quo vncti sunt Reges & Prophetae veteris testamenti, sed caelesti & diuino, cum plenitudine diuinitatis, quae tota humanitas Saluatoris vncta fuit & consecrata. Adiunxit deinde *filium Dei*, non secundum gratiam, ut nos, sed secundum naturam, non per adoptionem, sed per aeternam generationem. Denique addidit, *Dei veri*, ad discrimen Deorum falsorum apud gentes, qui sunt Dii mortui & insensibiles: ille enim solus est DEVS viuens, in quo est essentialiter vita, & qui solus possidet immortalitatem, teste Apostolo; immo est ipsa vita, sicut de se dicit. *Ego sum*
- Mat. 11.** *vita, à qua omnes aliae res habent suam*
- Psal. 44.** *et vitam*
- Act. 10.** *et vitam*
- 1. Tim. 6.** *et vitam*
- Ioan. 14.** *et vitam*

esse & vitā. Beati, qui ita vitam suam à Domino ipsis communicatam instituerunt, ut mereantur per felicem participationem aeternae & beatæ vitæ viuere & vero Deo coniungi & uniri in caelo, imò per absolutissimam caritatem vnum quiddam fieri cum illo.

5. CONSIDERA quanta benignitate Dominus post nobilem Petri confessionem fidem suorum discipulorum approbarit, testimoniumque de se datum, dicens. *Beatus es Simon Bar Iona, quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed pater meus qui in caelis est.* Vbi vide, quomodo in signum amicitiae & ex singulari affectu illum proprio nomine appellet, vocetque beatum: quandoquidem bonus Petrus, nihil formidulosi, nec carnis infirmitate quam in CHRISTO videbat, offensus, credidit & confessus est verum Filium Dei. Ac verè potuit vocari beatus; si quidem tanto lumine gratiae dignus habitus est, ut firma fide crederet verum Deum esse & Dominum, illum, quem cernebat more aliorum hominum pati famem, sitim, frigus, lachrymari, fatigari, aliisque humanis miserijs subijci. Vnde bene subiunxit dominus, *Bar Iona*, quod secundum literalem sensum, idem est, quod

quod, filius Ionæ. secundum spiritum
 verò filius columbæ, hoc est, Spiritus
 sancti, quasi dicere voluisset. Felix
 beatus tu Simon, qui ex filio Iona
 hominis vilis & abiecti, factus es
 filius Spiritus sancti: nam eruditus
 æterno Patre meo ad eam intelligenti-
 tiam & confessionis excellentiam per-
 tigit, quam neque caro, neque san-
 guis, sed solus Spiritus Patris mei
 poterat reuelare. Age quæ causa est
 quod Pater æternus altissima hæc mys-
 teria potius reuelavit piscatoribus
 hominibus rudibus & imperitis,
 non Philosophis, Regibus, Scribis
 Pharisæis? videtur enim per hos citius
 maioriq; autoritate propagari po-
 tuisse fidem CHRISTI. At bene-
 spondit Apostolus ad hoc dubium
 quando dixit: *Videte vocationem vestram
 fratres, quia non multi sapientes secundum
 carnem, non multi potentes, non multi nobi-
 les: sed quæ stulta sunt mundi elegit DEUS
 vt confundat sapientes, & infirma mundi ele-
 git Deus, vt confundat fortia, & ignobilia
 mundi & contemptibilia elegit Deus, & quæ
 quæ non sunt vt ea quæ sunt destrueret. Quæ
 iudicio mundi erant infirmi, ignobili-
 les, & contempti, hoc est, homines
 pauperes, humiles & mansueti, electi
 sunt*

1. Cor. 1.

sunt a
 gis ide
 sunt, p
 possit
 tentes,
 cum h
 ces sint
 est, De
 bi aute
 altissim
 tentes
 tus erg
 sto in
 confes
 iam re
 vsque
 profus
 tur CH
 tur voc
 mortu
 ritate
 sed no
 Domi
 ris, sed
 nō eni
 vita vi
 iā in ha
 nem be
 seūt, &
 do quo

sunt à Deo, quia tales ordinariè magis idonea & habilia instrumenta sunt, per quæ Deus mirabilia efficere possit, quam sapientes, nobiles & potentes, id est, superbi, vani, & gloriosi, cum hi, vt minus diuinæ gratiæ capaces sint reprobati. Nam, vt scriptum est, Deus humilibus dat gratiam, superbi autem resistit & vt benè dixit sanctissima mater, Dominus deponit potentes de sede, & exaltat humiles. Beatus ergo fuit Petrus, quod à Spiritu sancto instructus non solum cognouit, confessusque est CHRISTVM, sed etiam relictis omnibus, eum secutus est vsque ad sanguinis & vitæ suæ pro ipso profusionem. O quot hodiè confitentur CHRISTVM, nec tamen merentur vocari beati, quia confitentur fide mortua: id est, vitæ spiritualis, quæ in caritate consistit, experti, cōfitentur ore, sed non opere. Et vide quemadmodū Dominus non dicat ad Petrū, *Beatus es*, sed dicat in præsentī, *Beatus es Simon*; nō enim tantū beati sunt, qui in altera vita videbunt & cognoscēt Deū, sed etiā in hac vita per quandā participatiōnem beati dicuntur, qui Deum cognoscūt, & CHRISTVM filiū eius eo modo quo hic possunt, sicut ipse his verbis

*Prou. 3.
Iac. 4.
1. Pet. 5.
Luc. 1.*

Ioan. 17. expressit, *Hec est vita eterna, ut cognosca-
te verum Deum, & quem misisti IESUM
CHRISTVM.* O quā magna est misē-
ria & cæcitas mortalium, qui tanto
labore & discrimine, alij transmitten-
do mare, alij peregrinando in terra, ali-
occupando se in varijs & arduis huius
mundi negotijs, quærūt pacem & bea-
titudinem, nec tamē inuenire possunt.
Nam non consistit, nec inuenitur in
eo, quod illi quærunt: nec vera est via
ad inueniendam illam, quam illi inue-
runt, sed **CHRISTVS** solus est pars
nostra, in eo solo cognoscendo, amari-
do, & sequendo consistit nostra felici-
tatis. E contra quam foelices & beati-
sunt illi, qui relictis & contemptis o-
mnibus dicere possunt cum Apostolo,
se nulla alia in re huius mundi gloria-
ri, nisi in **CHRISTO** crucifixo? Depo-
ne ergo & tu quoque anima mea cura
omnem & sollicitudinem, & tantum
huic scientiæ **CHRISTI**, cælestique
doctrinæ, quæ te sola beatam reddere
potest da operam. & quoniam nec ce-
ro, nec sanguis te eā docere potest, ob-
secra Patrem æternum, ut sicut digna-
tus est per gratiam suam reuelare eam
Petro, sic per misericordiam suam ve-
lit quoque illuminare te, & informare
in

Ephe. 2.

Gal. vlt.

in ha
niti fi
ctore
6.
posi
meru
nus fi
præd
vinci
illi g
quod
Dei v
es Pet
Eccle
CHR
prin
STV
ciper
Petru
ctior
Sol i
men
eum
pro
tri a
tiner
vt sig
si per
tatis
lista

in hac vera fide, & cognitione vnigeniti filij sui, vt semel cognitum toto pectore amare & colere possis.

6. **CONSIDERA**, quomodo postquam Petrus sua fideli confessione meruisset præmium, ad quod Dominus sua benignitate & caritate iam eū prædestinarat, mox Dominus ipse, qui vinci non vult gratitudine, liberaliter illi gratiam compensat: nam pro eo quod Petrus dixit. *Tu es CHRISTVS filij Dei viui*, Christus contra respondit. *Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam.* Petrus confessus est **CHRISTVM** esse Deum, id est, primū principium rerum omnium: & **CHRISTVS** constituit illum caput & Principem totius Ecclesiæ. Fuerat ante hac Petrus per imbecillitatem & imperfectionem mollis instar luti; at postquā Sol iustitiæ **CHRISTVS IESVS** immensi amoris sui & caritatis radios in eum coniecit, induruit & solidatus est prorsus in petram, vnde & nomen Petri à domino meruit honoris causa obtinere. Quanquam & illud obtinuerit, vt significaretur illum debere esse quasi petram fundamentalem nouæ ciuitatis Hierusalem, quam vidit Euangelista Ioannes descendentem de cælo,

Apoc. 21.

&

& supra duodecim lapides pretiosos
 qui erant duodecim Apostoli, funde-
 ram, inter quos Petrus hodie à CHRIS-
 TUS constitutus est caput. Tu es igitur
 Petrus, & super hanc petram, dixit Je-
 sus, ædificabo Ecclesiam meam, ac
 diceret, Et si ego sim petra angularis, &
 basis fundamentalis supra quam tota
 Ecclesiæ meæ ædificium fundatum est
 nam, teste Apostolo, *Fundamentum aliud
 nemo potest ponere, præter id quod positum
 est, quod est CHRISTVS IESVS,* ni-
 hilominus etiam supra te, tanquam
 mihi immediatè substitutum & Vice-
 rium, & supra tuam fidem & confes-
 sionem fundabo & stabiliam Ecclesi-
 am & quidem cum in modum firmabo,
 ut quamuis aliæ particulari
 Ecclesiæ intra procellosas huius mali-
 gni sæculi vndas, deficient & naufragium
 faciant: hæc tamen interire non
 possit. Ego enim, ait CHRISTVS alibi
 pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua.
 Vnde & hic subiecit. *Et portæ inferi non
 præualebunt aduersus eam.* hoc est, nec
 malignorum spirituum impugnationes,
 nec tyrannorum persecutiones,
 nec peruersa dogmata, variisque &
 callidi errores hominum impiorum
 poterunt unquam contra illam præ-
 ualere,

1. Cor. 3.

Luc. 22.

ualere. Poterit quidem hæc meæ Ec-
 clesie nauicula diuersis modis vexari
 & agitari, sed non poterit submergi,
 ego enim ero eius nauclerus, & à Spiritu
 meo dirigetur. Nunc cogita anima
 mea, quanta fuerit latitia & consola-
 tio Petri, quando intellexit se nouo
 hoc & tam excellenti nomine à Domi-
 no appellari, quo nomine certam
 fiduciam illi præbebat, & quasi pi-
 gnus, nomen suum scriptum esse in
 cælo; velut alias Dominus ipse di-
 xit. *Nolite gaudere, quia Spiritus vobis* **Luc. 12.**
subijciuntur, gaudete autem quia nomina
vestra scripta sunt in cælis. Quod verò
 maius inditium huius habere poterat,
 quam ab ipso Rege cælorum tali no-
 mine appellari, quod de cælo venerat
 vt illi imponeretur: sic, vt quantum
 Petrus considerans seipsum quoad na-
 turam meritò potuerit dicere cum S.
 IOB, *Non est fortitudo lapidum fortitudo* **Iob. 6.**
mea. Nihilominus nunc per hoc priui-
 legium & singularem gratiam quam
 Dominus illi faciebat, poterat iure di-
 cere contrarium. *Fortitudo mea, fortitudo*
lapidum, vt completum videatur in hoc
 Apostolo, quod Patriarcha Iacob olim
 dixit de dilecto filio suo IOSE-
 P H O, *Inde egressus est pastor lapis Israel.* **Gen. 49.**
 Non

Ioan. vlt.

Non secus Petrus nunc factus est pastor omnium fidelium, quibus CHRISTVS suas oves pascendas commisit & pariter factus est petra firma, super quam Dominus dixit se Ecclesiam suam edificaturum. Si ergo Petrus tantam habuit gaudendi causam, & gratias domino reddendi, à quo in Ecclesia tantoperè est exaltatus; tu quoque anima mea quæ gratia eiusdem Domini digna effecta es, ut esses vna ex vniuersis petris, quibus edificandi sunt muri ecclesie Hierusalem, quanta lætitiâ esse debes? maximè si consideres tot angelos in peccato suo, eoq; semel tantum commissos, relictos; totq; alias animas longè te quoad dona naturalia peritiores, è quibus tanquam ex politis lapidibus potuisset suum sanctum templum Deus exstruere, non esse electas, sed reprobatas? At inter tot creaturarum myriadas alioquin dignas, quos suos coniecit in te, & te solam elegit, quæ es instar vilis luti vel calcei qua placuit Deo nobile suum edificium conglutinare. Hic vide, quãtas gratias debeas Deo, quod te adhuc petram rudi & impolitam, gratiæ suæ donis ita firmam mare voluerit & polire, ut vnâ cū

Gen. 2.

terre sua
tot an
huius
hoc
CHRIST
esse ar
vult ve
vel fun
esse ab
nis, cur
viuæ p
omne
vel mi
murus
quam c
inferna
ualere
7. CC
quam
cariun
rit, ut
statem
eum e
& idec
gni celo
terram
que sol
celis. V
ster pre
tores c

refua sanctissima, cum Angelis, cum
 tot animabus purissimis merueris esse
 huius ædificij petra, ac pariter cum illis
 hoc spiritale templum efficere, cuius
 CHRISTVS IESVS non solum vult
 esse architectus & ianua, verum etiam
 vult vocari eius petra fundamentalis,
 vel fundamentum. Si tu ergò secura vis
 esse ab insultu dæmonis, mundi & car-
 nis, cura vt innitaris & incumbas huic
 viuæ petræ, id est CHRISTO, in eoque
 omnem spem tuam reponas: nam si
 vel minimum ab eo declines, eris quasi
 murus pendens minansque ruinam,
 quamdiu autem illo nixa fueris, ne
 infernus quidem totus contra te præ-
 ualere poterit.

7. CONSIDERA, quomodo, post-
 quam Dominus constituit Petrum vi-
 carium suum in terris, conueniens fue-
 rit, vt illi quoque autoritatem & pote-
 statem cum summo gradu, ad quem
 cum euexerat, cōgruentem, conferret,
 & ideo sibi iunxit. *Et tibi dabo clauis re-
 gni cælorum, & quodcunque ligaueris super
 terram erit ligatum & in cælis, & quodcun-
 que solueris super terram, erit solutum & in
 cælis.* Vbi vide, quomodo Saluator no-
 ster pro sua immensa erga nos peeca-
 tores caritate, hominibus cōmunicet
 H illam

illam ipsam auctoritatem, quam ipse
DEVS, habebat remittendi peccata,
 & lep-
 sis, qui
 non h
 los. C
 cellen
 pradi
 STO p
 profos
 bent p
 non co
 sed sp
 animā
 ceptō
 auctori
 carcere
 quin il
 felix &
 felicit
 accepit
 di porta
 gandi v
 mas à le
 ferorur
 de deca
 Vicariu
 tanto a
 Ademon
 ores, qu
 argui v
 orum. I
 &

Apo. 3.

illam clauem Dauid, quæ erat eius
 pria, qua ipse aperit, & nemo claudit
 rursus ipse claudit, & nemo alius ap
 re potest. Hanc ipsam clauem, quam
 postquam primorum parentum lap
 conclusæ fuerunt cæli portæ, nulli
 quam creaturæ puræ concesserat, non
 infallibiliter promittit Petro, & h
 Petrus eum confessus erat non solum
 nomine suo, sed etiam aliorum discip
 pulorum, sic vicissim **DOMINVS**
 promissionem hanc facit, non solum
 pro persona ipsius, sed etiam pro
 omnibus eius successoribus, & Eccl
 suæ sacerdotibus. Vbi considera
 liberalis fuerit Dominus in Petro
 & quam misericors erga peccato
 in concedenda auctoritate tanta, qu
 ta nunquam concessa fuit, nec in
 ra, nec in cælo: non enim legimus
 li Angelicę potestati dictum à **D**ire de
Quodcumque ligaueris super terram,
ligatum & in cælis, & quodcumque solut
super terram, erit solutum & in cælis.
 tantum a
 Ademon
 ores, qu
 argui v
 orum. I
 &

Deut. 17.

gnat dignitas existimabatur, & veter
 rat Sacerdotum veteris legis, quom
 officium erat discernere inter lepro
 orum. I
 &

& lepram, & iudicium ferre de lepro-
 sis, qui mundi vel immundi essent, sed
 non habebant potestatem sanandi il-
 los. Quanto ergo maior dignitas & ex-
 cellentia est sacerdotum nostrorū, qui
 præditi auctoritate, hoc loco à CHRIS-
 TOSTO promissa, non modo possunt le-
 profos discernere à sanis, sed etiam ha-
 bent potestatem liberandi ab ipsa lepra,
 non corporali, quæ solū inficit corpus,
 sed spiritali, quæ contaminat & occidit
 animā. Si in terra Rex aliquis aut Prin-
 cepts cōcederet alicui feruorū suorum
 auctoritatem includendi vel liberandi &
 carcere quoscunq; vellet, nō dubium,
 quin illi inter homines habendus sit
 fœlix & beatus: quanto ergo maior
 fœlicitas fuerit Petri, qui facultatem
 accepit non iam claudendi vel aperiē-
 di portas terrenas, sed caelestes, non li-
 gandi vel soluendi corpora, sed ani-
 mas à lethalibus laqueis peccati & in-
 legimus ferorum. Vnde quanto maior in hac
 Christi liberalitas in
 Vicarium ministrosque eius in terris,
 quanto amplior multo, imò ineffabilis
 demonstratur Dei bonitas erga pecca-
 tores, quod talem auctoritatem tantum
 argui voluerit in remedium & salutē
 eorum. Itaq; ingratiſſimi in tam beni-
 gnū

gnum & munificum dominum, & crudeles ac impij in se ipsos sunt qui conscij suis peccatis portas cœli se oclusas, sponte se tanto benefici spoliant, eo solum, quod nolint se pedes Sacerdotum, qui claves ad aperiendas promptas exhibent, deterrere, atq; ita sibi portas claudunt &lesti patria excludunt. Contra verostiti & pij summa fiducia animum roborant in suis lapsibus, dum considerant tam facile paratū ad recuperandam gratiam remedium, nempe tantum per pœnitentiæ sacramentum clauibus Petri submittant. Ut magis completū dicere possimus, quod propheta olim dictum est. *Petra refugium* *inacis.* Nam eo ipso, quod Petrus mine nouo petre appellatus est a domino, autoritatemq; expiandi peccatorum accepit, constitutus quoq; est qualis portum & refugium omnibus peccatoribus, per hæc animalia spinosa & nocentibus: Heu dulcissime IESU, quid magis plus ex summo tuo in nos amorem stare poteras? aut quid amplius poterat à te postulare vel expectare cor hominum? quia non modo homines fecisti tuarum creaturarum dominum, non solum ei tuam diuinam perfu-

Psal. 130.

assumpt
munica
& regni
illud p
dere, qu
nem qu
minum

O R A
mir
ritum, q
fessus est
cillæ fid
tiri, vt n
in eum c
multo et
ris; sempe
bus exco
vel sanct
docuit:
norfico
spectu al
cordis in
quod ali
ni patris
dire.

1. **P**etr
de j

assumpta carne & forma humana com-
 municasti, verum etiam ei domus tuae,
 & regni tui claves tradidisti, ut possit
 illud pro arbitrio suo ingredi & possi-
 dere, quod non est aliud, quam homi-
 nem quadantenus facere Deum & Do-
 minum regni caelorum.

COLLOQUIUM.

ORABIS CHRISTVM Do-
 minum, ut per fidei & amoris me-
 ritum, quo Petrus eum filium Dei con-
 fessus est, velit tuae modicae & imbe-
 cillae fidei tantum robur & vim impar-
 tiri, ut non solum corde firmiter possis
 in eum credere, verum etiam verbis, ac
 multo efficacius operibus eum confite-
 ri; semper procurando omnibus viri-
 bus exequi, quicquid ille te vel verbo,
 vel sanctae conversationis exemplo *Matt. 20.*
 docuit: ut recepto in hac vita tam ho-
 norifico testimonio in hominum con-
 spectu ab ipso, merearis cum summo
 cordis iubilo gratissimum testimoniũ
 quod aliquando in altera vita in ateri-
 ni patris praesentia communicabit, au-
 dire.

DOCUMENTA.

1. **P**ETIUIT DOMINVS, quam opinionem
 de se haberet populus; ad informandos
 H 3 Pre.

Prelatos & Doctores, omnesq; qui curam habent alios gubernandi in temporalibus & spiritualibus ut studeant explorare hominum de se opinionem, non per iactantiam, aut ob illicitum aliquem finem, uti quidam faciunt, sed ad emendandos suos defectus, si essent, & mouendasque mali occasiones: Et si foret aliquid boni pre manibus, illud ad aliorum edificationem & utilitatem promoueant.

2. **CHRISTVS** ab Apostolis exegit rationem Fidei turbaram, ad quas instruendas ad mirum erant missi, ut intelligunt Prelati, sicut ad ipsos pertinet docere subditos, ita quoque ad Deum de earum fide & moribus rationem reddituros, & si contingat eos in institutis populo fuisse negligentiores, aliquando periculum.

3. **CHRISTVS** interrogans discipulos, quod turbarum esset de se opinio, appellat se hominem nomine & vili, nempe, si in hominis. Cui Petrus respondens eius interrogationi, appellat Messiam & filium Dei viui: Quare debemus semper debere nos submissè loqui de nobis, & si forte ob opus aliquod bonum diuina gratia adiuuante a nobis prestatum, mereamur aliquam laudem, illam conuertere ad Deum potius, quam a nobis enūciari, secundum illud

Prou. 27. Laudet te alienus, & non os tuum, & transiens & non labia tua.

4. **TURBAE** uti non erant sub vno capite

Sed in
vni fide
stali si
sto, ita
Petri e
capite
Cathol
vno ca
inueni
non po
ipso CH
liū. Ver
capite
vni null
sunt hab
eorum f
CHRIS
inheret
5. IN
hominu
fecit int
modi qu
recepisse
Religiosi
hac vita
tis orna
multa in
prim est
quarere
multum

Sed inter se diuise, ita non vna quoq; erat eadē fides & opinio de CHRISTO. Contra Apostolicū erāt vniti sub vno Magistro Christo, ita vna erat omniū fides & opinio, vnius Petri ore explicata, qui loco Christi omnium caput erat, vnde intelligimus, in sola Ecclesia Catholica & Apostolica, quæ vnita est sub vno capite, CHRISTI Vicario fidei vnitatē inueniri & consequenter veritatem quæ esse non potest nisi vna, confessæ & tradita ab ipso CHRISTI vicario, capite omnium fidelium. Verū alij qui sunt extra ecclesiam, ab hoc capite & ab hac vnione Apostolica separati, vti nullam habent vnionem, ita nullam possunt habere veritatem. Atque ideo varia est eorum fides, dissimilia quoque singulorum de CHRISTO iudicia, de quæ religione, vt liquet in hereticis & scismaticis.

5. IN questione proposita, quæ esset opinio hominum de se, Dominus discrimen aliquod fecit inter turbas, & suos discipulos, vt eiusmodi qui prius luminis & plura beneficia à se receperant: Quo indicaret se plura exigere à Religiosis & Ecclesiasticis, alijsque quos in hac vita præstantioribus donis & charismatis ornauit, quam ab alijs, quibus non tam multa impertijt, conuenienter illi quod scriptum est, Cui multum datum est, multum quaeretur ab eo, & cui commodauerunt multum, plus petent ab eo.

LUC. 22.

6. **CHRISTO** rationem exigenti de fide Apostolorum, etsi omnes idem crederent, solus tamen Petrus, ut caput omnium, respicitur; unde & Dominus illi sigillatim dixit: Etiam reuelationem à Patre cælesti. Quæ ex perspicuè colligitur ad Petri successorem primis pertinere solutionem controuersarum de fide, alijsq; rebus ad eam pertinentibus; pote illum, qui speciatim à spiritu sancto hoc instruitur & dirigitur. Et eadem de causa dominus voluit Petrum esse Apostolorum Principem, ut Ecclesia haberet caput, vicarium suum, ad quod membra eiusdem Ecclesie non sint in dissidio aliquo habere suum persequantur.

Matt. 18.

7. Etsi omnes Apostoli habuerint à **CHRISTO** potestatem remittendi peccata: tamen Petro singulatim Dominus tradidit regni cælorum clauas, & potestatis iudiciarie precipuarum: ut intelligerent fideles omnes quocunq; quocunq; modo ab unitate fidei se secesserint, & à sua societate separauerint, non posse villo modo se à laqueis peccati erigere, ac multò minus cælestis regni portam intrare.

8. **CHRISTVS** dum collaudat Petrum vocando eum beatum, simul occasionem militatis præbet dicens: Quia caro & sanguis non reuelauit tibi. Vnde discere possumus, quam parci esse debeamus in laudandis alijs: quando autem conueniens est, laudare

dare
feri a
vanit
quicq
omn
perfe
9. S
mutat
trus, v
nisset
sione
nomin
de ex
promi
bus po
stans,
cum v
ni suo,
tutes.
10. C
nis, vo
Dei, i
que ex
ri debe
cum pr
Sancto
tamen
gentili
illis im
11. D

dare aliquem ob bonum opus præstitum, ita fieri debet, ut ille non inde occasionem capiat vanitatis sed humilitatis potius, transcribens *Iac. 1.* quicquid factum est auctori Deo, à quo est omne datum optimum, & omne donū perfectum.

9. Simoni, quando confessus est Christum, mutatum est nomen, & vocatus est ab eo Petrus, ut ex memoria impositi nominis meminisset esse constans, & perseverare in confessione facta; sic quilibet fidelis ex memoria nominis Christiani in baptismo recepti, deinde ex obligatione eiusdem nominis, quando promisit se renuntiaturum diabolo & omnibus pompis eius, meminisse deberet esse constans, & facere satis promissioni tunc factæ, cum voluntate imitandi, conuenienter nomini suo, non mundi vanitates, sed Christi virtutes.

10. CHRISTVS mutauit nomen Simonis, vocando eum Petrum: hic enim est mos Dei, imponere nomina conuenienter officijs quæ exercere debent. Vnde merito pudescere deberent multi Christianorum parentes, qui cum profiteantur se sequi Christum, eiusque Sanctos, nec aliud putentur facturi eorum filij tamen non Christianorum aut Sanctorum, sed gentilium, vel alia vana huius mundi nomina illis imponunt.

11. Dominus primo Petrum fecit petram,

& postea super illam fundavit suam Ecclesiam. Unde discere debent, qui à Deo electi sunt ad aliquod officium, quantumvis sublime & arduum, non mox trepidare, aut omnium despondere: nam qui eos elegit, non desinit quoque viribus vel præsidiis necessariis munus suum exequendum; qui vero electi sunt, sed ultro se ingesserunt, magnam trepidandi causam habent.

DE TRANSFIGURATIONE DOMINI IN MONTE.

MEDITATIO VII.

EVANGELIUM.

*Matt. 17.
Mar. 9.
Luc. 9.*

ASSUMPSIT IESUS Petrum & Iacobum & Ioannem fratrem eius, & ascendit in montem ut oraret, & ducit illos in montem excelsum seorsum solos. Et facta est, dum oraret, species vultus eius altera, & transfiguratus est ante eos. Et respiciens